

Zoals het is

Zoals het is

Willy Troch

Schrijver:

Coverontwerp:

ISBN:

© <naam schrijver>

Wanneer de mist spreekt

de lucht ademt stil
en laat haar geheimen vallen
druppels van licht en schaduw
die zich nestelen in het zicht
geen scherpte
geen einde
alleen het nu dat zich verliest

de wereld krimpt en groeit tegelijk
huizen worden fluisteringen
bomen vervagen tot herinneringen
die even trillen in het niets
een vogel vliegt
maar laat geen spoor
alleen het vermoeden
dat beweging bestond

ogen zoeken houvast
maar de mist biedt geen antwoorden
alleen de vraag
wat zie je
als zien niet langer
je enige taal is

in dit witte zwijgen
wordt alles anders
de rand van een vorm
de rimpel van een gedachte
en wanneer de mist optrekt
blijft niets hetzelfde

De witte stilte

De lucht ademt, langzaam en geruisloos, alsof ze haar eigen wezen tot rust brengt. Ze zucht en laat haar geheimen neerdalen, als stille fluisteringen die de wereld bedekken. Druppels van licht en schaduw vallen uit haar adem, zacht en ongrijpbaar, en nestelen zich in het zicht. Alles lijkt te verdwijnen in dat spel van grijs en wit. Er is geen scherpte meer, geen horizon, geen einde. Alleen het nu, een moment dat zich uitstrekt, oneindig en ongrijpbaar, en zich tegelijkertijd verliest in zichzelf.

De wereld trekt zich terug, alsof zij zich probeert te verbergen. Maar terwijl ze krimpt, groeit ze ook, uitdijend in de onzichtbare diepten die de mist heeft achtergelaten. Huizen, ooit stevig en solide, worden tot fluisteringen van steen, vaag en bijna onwerkelijk. Bomen, met hun wortels diep in de aarde, vervagen tot schimmen. Hun vormen zijn als herinneringen, niet meer vast te houden, maar nog net tastbaar in de rand van het bewustzijn. Ze trillen, even, in het niets, alsof ze op het punt staan te verdwijnen.

Een vogel vliegt over, zijn vleugels snijden door de nevel. Maar hij laat geen spoor na, geen bewijs van zijn vlucht. Alleen het vermoeden blijft achter, een vage indruk dat beweging bestond, dat ergens, ver voorbij dit moment, nog leven is. Alles wat zeker leek, is nu enkel een suggestie, een schaduw van wat zou kunnen zijn.

De ogen zoeken houvast. Ze dwalen door de mist, proberen vormen te onderscheiden, lijnen vast te grijpen. Maar er is niets om vast te houden, niets dat duidelijk of werkelijk is. De mist biedt geen antwoorden. Ze stelt slechts vragen. Wat zie je, vraagt ze zacht, wanneer zien niet langer de taal is waarin je de wereld begrijpt. Wanneer de beelden vervagen, en alleen de leegte overblijft.

De witte stilte dringt door tot in de kern van alles. In haar zwijgen ligt een vreemde kracht, een transformerende aanwezigheid. Alles wordt anders. De rand van een vorm, ooit zo scherp en zeker, lijkt nu te dansen, te bewegen in het ongrijpbare licht. Gedachten, zo solide als steen, worden tot rimpelingen. Ze golven door het bewustzijn, raken aan ideeën die eerder verborgen lagen. In deze witte leegte is niets meer wat het was.

En toch, terwijl de mist omhult en bedekt, is er een belofte in haar sluier. Een belofte dat alles wat verdwijnt, ook weer zal verschijnen. Wanneer de mist zich uiteindelijk terugtrekt, zich oplost in het niets waaruit ze is geboren, blijft niets hetzelfde. De wereld hervindt haar contouren, maar met een andere scherpte. De kleuren lijken intenser, de vormen steviger. Maar het oog dat kijkt, heeft iets geleerd in de afwezigheid. Het ziet anders nu. Het weet dat de wereld meer is dan wat zichtbaar is, dat elke vorm een schaduw kent, en dat elke leegte vol belofte is.

De mist heeft niets achtergelaten, behalve een nieuwe manier van kijken. In haar stille omhelzing heeft ze de wereld niet veranderd, maar het kijken naar de wereld wel. En dat, op zichzelf, is genoeg om alles anders te maken.

De adem van niets

het niets wacht
zichzelf ontkennend in een ademloze beweging
geen schaduw om te vangen
geen richting die roept
alleen het trillen van iets dat niet wil bestaan

ik probeer het te zien
maar mijn ogen worden zwaar van het kijken
het wit groeit als een horizon
die niet weglucht
maar mij insluit

hier in het hart van leegte
voel ik alles wat het niet is
de echo van een stem die nooit klonk
het gewicht van een steen die nooit viel

ik schrijf en de inkt verdwijnt
opgezogen door de radeloze stilte
wat overblijft
is een taal zonder letters
een aanwezigheid die zichzelf ontkent

niets is geen afwezigheid
maar een adem
lang en zacht
die mij vult met wat ik nooit heb durven zien

De adem van het niets

Het niets wacht. Het beweegt niet en toch lijkt het adem te halen, alsof het leeft zonder werkelijk te bestaan. Het ontkent zichzelf in een fluistering die nooit gehoord wordt, een ademloze beweging die trilt aan de rand van bewustzijn. Geen schaduw valt over dit landschap, want er is niets om de schaduw te vangen. Geen richting roept mijn naam, geen weg opent zich, alleen de trilling van iets dat weigert te zijn. Het is een aanwezigheid zonder vorm, een ongrijpbaar verlangen naar niet-bestaan.

Ik staar in de leegte, probeer het te vangen, het te zien. Maar hoe meer ik kijk, hoe zwaarder mijn ogen worden, alsof het kijken zelf een gewicht draagt dat ik niet begrijpen kan. Het wit groeit. Niet als licht dat verblindt, maar als een horizon die mij omringt, die niet wegvlucht maar mij opsluit. Het wit ademt niet, het beweegt niet. En toch voel ik het dichterbij komen, voel ik hoe het mij omvat, hoe het mij langzaam uitwist.

Hier, in het hart van leegte, voel ik paradoxaal genoeg alles. Alles wat het niet is. De echo van een stem die nooit werd gevormd, resonanceert in mij. Niet als geluid, maar als een idee, een mogelijkheid die nooit werkelijkheid werd. Ik voel het gewicht van een steen die nooit viel, en toch, diep in mij, voel ik hoe het inslaat, hoe het de grond onder mij doet beven.

Ik probeer woorden te geven aan wat ik ervaar. Mijn pen beweegt, een poging om het ongrijpbare vast te leggen. Maar de inkt verdwijnt. Niet langzaam, niet op natuurlijke wijze, maar alsof de stilte zelf gulzig is, alsof het niets de woorden opslokt voordat ze geboren kunnen worden. Wat overblijft is een leegte op het papier, een taal zonder letters, een poging zonder sporen.

Ik blijf schrijven, maar de woorden lossen op in het onbestemde. De randloze stilte omarmt alles wat ik probeer te zeggen, alles wat ik ben. Hier is geen ruimte voor woorden, geen plaats voor vormen. Hier spreekt alleen het niets, een fluistering zonder stem, een ademhaling zonder longen.

En toch, hoe langer ik hier ben, hoe meer ik begrijp dat niets geen afwezigheid is. Het niets is geen leegte. Het is een adem, een lange, zachte adem die mij vult met wat ik altijd heb vermeden. Het fluistert niet over wat er is, maar over wat er niet is, wat er nooit was, wat er nooit zal zijn.

Het vult mij met een gevoel dat ik niet ken, maar dat ik altijd heb gevoeld. Het niets is geen vijand, geen tegenpool van bestaan. Het is een spiegel waarin ik mijzelf zie, niet zoals ik ben, maar zoals ik had kunnen zijn, zoals ik had willen zijn. Het is een trilling, een ademtocht die mij voortstuwt, die mij vasthoudt, die mij uitwist en opnieuw vormgeeft.

Het niets is alles wat ik niet begrijp. Alles wat ik niet durf te begrijpen. En toch, nu ik hier sta, voel ik dat het niet buiten mij is. Het niets is in mij. Het ademt met mij mee, vult mijn longen, vult de ruimte tussen mijn woorden, vult mijn blik met een horizon die nooit ophoudt.

En zo wacht het niets. Niet als een vijand, niet als een vriend, maar als een aanwezigheid zonder naam. Het trilt in de stilte, het leeft in het wit. En ik, in mijn kijken, in mijn schrijven, word onderdeel van die adem.

Gevangen in stilte

het jaar ademt zijn laatste uren
zwaar, stroef alsof het zich verzet
de dagen strekken zich uit
als ijle lijnen in een lege lucht
onzichtbaar maar tastbaar
gevangen in stilte die alles omhult

geen stem breekt door
geen schaduw beweegt
de tijd vouwt zich op in zichzelf
een cirkel zonder uitgang
waar elke seconde vastzit
in zijn eigen spiegelbeeld

het eindjaar wacht
maar op niets
zijn momenten hangen stil
als onuitgesproken waarheden
onmogelijk te ontwijken
onmogelijk te ontkennen

gevangen in stilte
verbindt het wat was
met wat nooit kwam
een brug die knarst onder gewicht
niet van woorden
maar van het zwijgen dat hen vangt

en zo glijdt het jaar voorbij
niet met een schreeuw
maar met een fluistering
die oplost in de leegte
achtergelaten
in de stilte die blijft

De adem van het eindjaar

Het jaar ademt zijn laatste uren, traag en moeizaam, alsof het zich verzet tegen het onafwendbare. De tijd lijkt te stagneren, zwaar en onbuigzaam, terwijl de dagen zich uitstrekken als dunne, ijle lijnen in een bleke lucht. Onzichtbaar maar onmiskenbaar tastbaar, hangen ze in de ruimte, gevangen in een stilte die alles omhult, als een mantel die zowel beschermt als verstikt.

Er is niets dat deze stilte doorbreekt. Geen stem verheft zich, geen schaduw beweegt in de hoek van het oog. De tijd, die anders altijd vooruit stroomt, lijkt nu opgevouwen in zichzelf, een eindeloze cirkel zonder uitgang. Elke seconde weerspiegelt slechts zichzelf, gevangen in een patroon dat nergens naartoe leidt, een spiegel waarin verleden en heden samenvallen zonder onderscheid.

Het eindjaar wacht, maar het wacht op niets. De momenten die het omhelst, hangen onbeweeglijk in de lucht, als onuitgesproken waarheden die ongrijpbaar blijven. Ze zijn daar, onontkoombaar en onmiskenbaar, maar weigeren zich te openbaren, zoals een schaduw die je voelt maar niet ziet.

In deze gevangen stilte lijkt het jaar een brug te slaan tussen wat was en wat nooit kwam. Het is geen triomfantelijke verbinding, maar een knarsende, krakende constructie, zwaar van het gewicht van alles wat niet gezegd is. Het zijn niet de woorden die deze brug belasten, maar het zwijgen dat hen vervangt, het gewicht van verwachtingen die nooit uitgesproken werden en van mogelijkheden die nooit geleefd zijn.

En zo glijdt het jaar weg, niet met een schreeuw, maar met een fluistering. Het lost op in de leegte, alsof het nooit echt hier was, slechts een schim van beweging in een stilstaande wereld. Wat achterblijft is niets dan stilte, een leegte die zwaarder weegt dan enig geluid, en in die stilte hangt de herinnering aan een jaar dat ademde, dat leefde, en dat ten slotte verdween in de schaduw van zichzelf.

Het onzichtbare uur

er hangt een stilte in de lucht
alsof de tijd zelf even ademloos is
de uren vouwen zich om elkaar heen
een onzichtbaar web van wachten

het licht verbleekt
schuift langzaam langs muren en gezichten
niets beweegt behalve de wijzers
die het ogenblik ongenadig verslinden

elke seconde draagt een belofte
maar het heden voelt als een grens
te dun om op te staan
te zwaar om doorheen te breken

in de verte glanst iets onbekends
een schim van hoop of herinnering
maar hier
is enkel de tijd
een tijd die zich niet laat zien
maar die je voelt
als een polsslag
onder de huid van de wereld

De adem van de tijd

Er hangt een vreemde stilte in de lucht, een stilte die bijna voelbaar is, alsof ze als een dunne sluier over alles heen ligt. Het is geen gewone stilte, geen afwezigheid van geluid, maar een soort geladenheid, een spanningsveld dat de adem beneemt. Het voelt alsof de tijd zelf even halt houdt, alsof ze stil blijft staan op de drempel van haar eigen bestaan. In dat moment, dat oneindig lijkt te duren, lijkt alles samen te krimpen. De uren, die zich normaal gesproken onbewust aan ons voorbij laten glijden, vouwen zich nu om elkaar heen. Ze weven een web, onzichtbaar maar onontkoombaar, een netwerk van wachten waarin je vastzit zonder te weten waarom.

Het licht, dat eerst zo gewoon leek, begint te veranderen. Het verbleekt langzaam, wordt doffer, alsof het de kracht niet meer heeft om te schijnen zoals het hoort. Het glijdt langs de muren, langs de vormen van meubels en schaduwen, en strijkt uiteindelijk over gezichten. Zelfs dat lijkt voorzichtig, bijna aarzelend, alsof het bang is iets te verstoren. Het is een licht dat verdwijnt, zich terugtrekt, alsof het zich voorbereidt om volledig op te lossen in de duisternis. Niets anders durft te bewegen in deze vreemde, verstilde wereld. Alleen de wijzers van de klok gaan door, hun beweging ongenadig en meedogenloos. Ze verslinden het ogenblik met elke slag, maken het onmogelijk om vast te houden wat er nu is.

En toch, in elke seconde, hoe vergankelijk ook, ligt een belofte verscholen. Een belofte die niet uitgesproken wordt, die ongrijpbaar is, maar die je toch kunt voelen. Het heden lijkt een grens te zijn, een dunne scheidslijn die zowel uitnodigend als bedreigend is. Je zou erop willen blijven staan, maar het voelt te fragiel, alsof het elk moment kan breken onder je gewicht. Tegelijkertijd lijkt het onmogelijk er doorheen te breken, alsof diezelfde grens zwaarder is dan alles wat je kent. Je bevindt je op een drempel, tussen wat is en wat ooit zou kunnen zijn, gevangen in een spanning die je niet kunt oplossen.

In de verte, ergens aan de rand van je bewustzijn, schemert iets. Een flits van iets onbekends, een glans die je aandacht trekt zonder dat je weet waarom. Het zou hoop kunnen zijn, een belofte van wat nog komt, maar het zou net zo goed een herinnering kunnen zijn, een schim van iets dat al verloren is. Wat het ook is, het blijft ongrijpbaar, buiten bereik, als een ster die je ziet maar nooit zult aanraken.

En hier, precies hier waar je bent, is er niets anders dan de tijd. Ze is overal en nergens, een aanwezigheid die zich niet laat zien maar die je des te sterker voelt. Ze beweegt door je heen, om je heen, als een fluistering in de lucht, een polsslagen onder de huid van de wereld. Ze is onzichtbaar en toch alomtegenwoordig, haar kracht zowel troostend als verontrustend. Je kunt haar niet stoppen, haar niet begrijpen, maar je kunt haar voelen. Ze klopt in elke ademhaling, in elke trilling van het leven om je heen. En terwijl ze blijft tikken, terwijl ze voortgaat zonder ooit terug te kijken, laat ze je achter met dat ene ongrijpbare gevoel: dat alles beweegt, zelfs als alles stilstaat.